

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 97.582 van 9 juli 2001
in de zaak A. 90.689/XIV-4166.**

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Bedrie XXX van Bulgaarse nationaliteit, op 3 april 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 december 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 maart 2000;

Gelet op de beschikking van 19 april 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 7 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 30 mei 2001 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat-A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 24 september 1999 en verklaart zich vluchteling op 27 september 1999. Zij is in het bezit van een Bulgaars nationaal paspoort dat geldig is van 14 april 1993 tot 14 april 2013.

1.2. Op 16 december 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 8 maart 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing die als volgt luidt :

"(...)

Volgens haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken zou betrokkene, een Bulgaars staatsburger, haar land ontvlucht zijn omdat ze problemen had met een zekere XXX. Betrokkene leerde laatstgenoemde in 1994 kennen en zou met hem gaan samenwonen zijn. Betrokkenes vriend zou echter gokverslaafde geworden zijn en zou alles, waaronder haar juwelen, verkocht hebben. In maart 1995 zou betrokkene opnieuw bij haar ouders ingetrokken zijn. Betrokkenes vriend zou haar ook daar regelmatig achtervolgd en geslagen hebben. In 1998 zou betrokkene een andere man hebben leren kennen waarmee ze een relatie zou gestart zijn. Maar na een maand zou eveneens haar nieuwe vriend door betrokkenes ex-vriend lastiggevallen en geslagen zijn. Betrokkene zou hierdoor stress gekregen hebben. Op aanraden van kennissen en omwille van het feit dat haar stiefzus in België verblijft, zou betrokkene besloten hebben naar België uit te wijken. Betrokkene zou haar vaderland Bulgarije verlaten hebben op 20 september 1999. Ze zou op 23 september 1999 op de Belgische bodem gearriveerd zijn en heeft enkele dagen later, met name op 27 september 1999, in het bezit van haar paspoort, asiel gevraagd.

Er dient opgemerkt te worden dat de door betrokkene aangehaalde feiten getuigen van interfamiliaire problemen die kaderen in de privé-sfeer. Derhalve ressorteert betrokkenes asielrelaas niet onder de criteria van de Conventie van Genève. Bovendien heeft betrokkene geen elementen aangehaald die aannemelijk maken dat ze voor haar problemen geen beroep kan doen op de bescherming van haar autoriteiten.

Rekening houdend met bovenstaande elementen is de aanvraag van betrokkene vreemd aan de Geneefse Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te

weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 december 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.

Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Eerste middel: Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de hoorplicht en de rechten van verdediging.

Dat verzoekster dd. 18 december 1999 bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een dringend beroep indiende tegen de beslissing van weigering van verblijf haar dd. 16 december 1999 door

de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken betekend.

Dat verzoekster bij de behandeling van haar dringend beroep door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet mondeling werd gehoord.

Dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en (de) Staatlozen de hoorplicht en de rechten van verdediging geschonden worden, wanneer hij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt ten aanzien van verzoekster zonder deze uit te nodigen voor een verhoor waarin zij haar relaas en standpunt kan doen kennen.

Dat nochtans de Raad van State van oordeel is dan (dat) tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die steunt op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

Dat de bevestigende beslissing tot gevolg heeft dat verzoekster België dient te verlaten. Dat niet kan ontkend worden dat door voormelde beslissing, gesteund op verzoeksters persoonlijke gedragingen en dito motieven, verzoeksters belangen, meer zelfs verzoeksters vrijheid en leven, zwaar bedreigd en/of aangetast worden.

Dat ook VAN HEULE in "Vluchtelingen. Een overzicht van de wet van 6 mei 1953" meent dat gezien de bijzonder(de) persoonlijke aard van de (on)ontvankelijkheidsbeslissingen een mondeling interview door de Commissaris-generaal zich opdringt.

Dat de Commissaris-generaal bij de behandeling van het dringend beroep moet nagaan of verzoekster naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid. Dat enkel in een mondeling verhoor verzoeksters uitgedrukte persoonlijke vrees kan worden geëvalueerd.

Dat verzoekster derhalve bij de behandeling van zijn (haar) dringend beroep door de Commissaris-generaal mondeling dient te worden geïnterviewd.

Dat verzoeksters rechten van verdediging geschonden werden doordat zij niet de kans kreeg tijdens een mondeling verhoor op het Commissariaat-generaal haar relaas uiteen te zetten.";

Overwegende dat het dringend beroep bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratief beroep en geen jurisdictioneel beroep is; dat het beginsel van de rechten van verdediging niet als dusdanig op een administratieve beslissing van toepassing is; dat dienvolgens het tegensprekelijk debat niet moet plaatsvinden; dat de Commissaris-gene-

raal voor de vluchtelingen en de staatlozen elk geval individueel beoordeelt en van een verhoor kan afzien indien Hij van oordeel is voldoende ingelicht te zijn over de toedracht van de zaak; dat verzoekster derhalve niet aantoonde hoe zij van een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft, en geen jurisdictionele beslissing is; dat het eerste middel niet ernstig is;

3.2.

Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Tweede middel: schending van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat de bestreden beslissing de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (schendt); de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt (maakt) wanneer deze stelt dat verzoekster geen elementen heeft aangehaald die aannemelijk maken dat ze voor haar problemen geen beroep kan doen op de bescherming van haar autoriteiten.

Dat evenwel dient vastgesteld te worden dat essentiële elementen van verzoeksters asielrelaas niet afdoende werden onderzocht en beoordeeld.

Dat (eerste) verweerder geen rekening hield met de Turkse origine van verzoekster en met de weinig rooskleurige situatie van de etnische Turken, een minderheidsgroep, in Bulgarije.

Dat de "Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de réfugié" van het UNHCR, Genève, januari 1992, in par. 42 duidelijk stelt dat: "Si la connaissance des conditions existant dans le pays d'origine du demandeur n'est pas un but en soi, elle est importante parce qu'elle permet d'apprécier la crédibilité des déclarations de l'intéressé".

Amnesty International schrijft in haar jaarrapport van 1998 aangaande de mensenrechtensituatie in Bulgarije dat "the UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination expressed alarm that the Bulgarian authorities had not been sufficiently active in effectively countering incidents of racial violence against members of minority groups, and seemed to have failed to investigate acts of violence promptly and effectively." p.2) (cfr. stuk 2).

Dat uit voormeld(e) rapport van Amnesty International blijkt dat de rechten van de etnische minderheden door de Bulgaarse (hogere) autoriteiten in geen geval gerespecteerd worden.

Dat uit voorgaande blijkt dat (eerste) verweerder de asielaanvraag van verzoekster onzorgvuldig en onvolledig onderzocht heeft (verweerder hield geen rekening met verzoeksters Turkse origine en met de erbarmelijke toestand van de etnische minderheden in Bulgarije).

Dat gelet op het onzorgvuldig en onvolledig onderzoek de beslissing niet afdoende gemotiveerd is.";

Overwegende dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting; dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toelaat een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren en een verblijfsweigering te bevestigen wanneer zij klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat het interfamiliaire problemen betreft, met name problemen van de verzoekende partij met haar ex-vriend; dat de aangehaalde "interfamiliaire" problemen in haar asielrelaas niet kaderen binnen de criteria van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; dat verzoekster noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken noch voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verklaard dat haar Turkse origine aan de basis van haar

problemen lag en dat niet blijkt dat zij de hulp heeft ingeroepen van de Bulgaarse Autoriteiten; dat een louter citeren van algemene teksten over de situatie in het land van herkomst, zonder dit op de persoonlijke situatie van de kandidaat-vluchteling te betrekken niet dienstig kan worden aangevoerd; dat de verzoekende partij in concreto de vrees voor vervolging moet aantonen; dat het tweede middel niet ernstig is;

4.

Overwegende dat niet voldaan is aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden in beraad gehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen juli tweeduizendeen, door :

de H. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,
Mevr. M. VAN LIMBERGEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.